

Strasbourg

Nem is tudom, hol kezdjem. Határozottan ez az öt nap volt a legértelmesebb az idén. Annyi élménnyel gazdagodtunk, annyi gyönyörű helyet láttunk! Igazán szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy a Széchenyi István Gimnázium nyerte az Euroscola napon való részvétel lehetőségét az Európai Parlamentben.

Nagyon örültünk, hogy beválasztottak minket az iskolából induló 24 diák közé. De közben éreztük a felelősséget is, hiszen nemcsak a gimnáziumunkat, de egy országot is képviselnünk kellett. Becsületesen készültünk a témából, amit kaptunk; új német és angol szavakat tanultunk, és rengeteg új információt szereztünk. Eközben Dékány Zsigmondné és Horváth Márta tanárnők megszervezték nekünk a felejthetetlen utat Strasbourgba és vissza.

Végre eljött április 27-e, és kivételesen nem bosszankodtunk, hogy szombaton korán reggel kell felkelnünk. Mindenki izgatottan érkezett a buszhoz, és miután könnyes búcsút vettünk szüleinktől, és megismerkedtünk kedves buszsofőrünkkel, Józsival, elindultunk. Jó 900 km állt előttünk. A hosszú utazás monotonosságát a tanárnők több, szebbnél szebb látványossággal megtekintésével enyhítették.

Az első ilyen Bad Ischl volt, Sissi és Ferenc József legkedvesebb nyári villája. Megismertük a romantikus, mesébe illő szerelem kezdetét, amely sajnos annál szomorúbb véget ért. Gyönyörködünk a csodaszép parkban, végigjártuk a gazdagon berendezett szobákat, ahol hajdan Sissi töltötte idejét; lépésnyire álltunk az íróasztaltól, ahol Ferenc József aláírta azt a bizonyos hadüzenetet, amelynek szerepe volt az első világháború kirobbanásában. A fiúk Ferenc József hatalmas vadásztrófea-gyűjteményét csodálhatták, a lányok pedig irigykedhettek Sissi hihetetlenül karcsú derekát látva.

Aztán megérkeztünk Hallstattba, amely valóban olyan szép, hogy nem is igaz. A „só helyén” végigjártuk a főutcát, és elállt a szavunk a mesés barokk házacskákat látva. A helyi boltokban minden elképzelhető és elképzelhetetlen fajtájú, formájú, színű, illatú és hatású fürdőszó közül választhattuk ki a nekünk tetszőt.

E szépséges városka után ismét több órás, kis hegyi szerpentineken vezető út következett. Mi nyugodtan aludhattunk, beszélgethettünk vagy figyelhettük a magas hegyekből lezubogó patakokat, folyókat, miközben Józsi tapasztalt magabiztossággal vette a hajtűkanyarokat.

Így érkeztünk, kissé gyűröten, Kufsteinbe. Egy kedves ott dolgozónak köszönhetően nem kellett gyalog felcapatnunk a hegyre, amely akkor olimpusi magasságúnak tetszett. Nekünk külön elindította a felvonót, így láthattuk a várbörtönt, ahol egykor Kazinczy, Batsányi, Teleki Blanka és még sok-sok magyar raboskodott. Mondani sem kell, mi egész más érzésekkel léptünk a valamikori cellákba, és tekintettünk ki az aprócska ablakokon.

Végül, már igazán kifáradva jutottunk Bad Feilnbachba, az aznapi szálláshelyünkre. Ott azonban rövidesen újult erőre kaptunk, mikor megláttuk a barátságos szobákat. Mindjárt aznap este gyakorolhattuk német-, angol-, esetleg franciatudásunkat és tájékozódási képességünket. Nem volt egyszerű, de végül a köztünk lévő néhány szerencsés tizenhét éves felüli belekörtölyhatott az első korszak igazi német sörébe. Összeismerkedtünk egymással, barátságok kezdődtek. Az utazás során megismertük azokat a diákokat, akikkel már évek óta egy iskolába jártunk, de eddig szó nélkül elmentünk egymás mellett.

Korán lefeküdtünk aludni, mert másnap is jó adag látnivaló és kaland várt ránk. Sajnos, nem volt olyan jó idő, mint amire számítottunk, és mi, lányok, bánatosan gondoltunk a bőröndjeink

alján gyűrődő, színes nyári ruhákra és az ott rejtőző szandálokra. De ez volt az egyetlen probléma. A ködös, nedves időben a neuschwansteini pompás kastély ugyanolyan szemet gyönyörködtető volt. Bejártuk a II. Lajos bajor király óhajára készült tündérszép építményt, amely méltó otthona lehetne bármely mesebeli hercegnőnek. A látványt nem lehet szavakban kifejezni, így meg sem próbálom. A kastélyt végigjárva, akiben volt elég kurázsizs, végigsétálhatott a 93 méter magasan, egy vízesés felett átívelő Mária-hídon, ahonnan festői látvány nyílt a kastélyra és az egész tájra. Innen gyalog sétáltunk le a buszhoz egy szép erdei úton, egy sebesen lezúduló, jéghideg vizű hegyi patak mellett.

Az utunk Donaueschingenbe vezetett tovább, ahol megtekinthettük volna a Duna egyik forrását a három közül. Sajnos azonban bizonyos tatarozási munkálatok ezt megakadályozták. Folytattuk hát utunkat végső célunkhoz, Strasbourgba. És meg is érkeztünk, immár Franciaországba! Egy rövid sétát tettünk még este a városban, együtt megvacsoráztunk, majd beestünk az ágyba, és elnyomott minket az álom, miközben a következő nap izgalmas megpróbáltatásain gondolkodtunk.

Felvirradt 29-e, a várva várt nap, amikor hős fiatal titánokként Európa és Magyarország jövőjéért harcolhatunk. Persze csak átvitt értelemben. Mikor megpillantottuk az Európai Unió strasbourgi épületét, a buszban érezhetően mindenkinek elállt egy pillanatra a szava. Hát még amikor kiszálltunk, és besétáltunk a kör alakú épület külső csarnokába! Körülöttünk az ég felé nyúló, szigorú, magas falak. Komoly ellenőrzés, mielőtt valóban belépnénk a hatalmas épületbe. Majd ezután megkaptuk a névtábláinkat és az aznapi programot, melyen az első napirendi pont a közös reggeli volt. Végre mindenki hozzájutott az életmentő kávéhoz, és az első igazi, híres francia „pain au chocolat”-hoz. Miután mindenki jóllakott, végre bevezettek minket az Európai Parlament óriási üléstermébe. Kissé megszeppenve, de azért várakozó izgatottsággal foglaltuk el az Európai Parlament képviselőinek helyét, az üléseket, amelyek erre az egy napra a mi helyeink voltak.

Az Európai Parlament Igazgatói röviden bemutatták nekünk az Európai Parlamentet és az Európai Uniót. Mi pedig a fejhallgatót fölvéve választhattunk, milyen nyelven tolmácsolva szeretnénk hallani a beszédeket. Ezután következtek a saját iskolájukat illetve országukat bemutató diákok. Végighallgattuk a tartalmas és vicces szövegeket, majd kissé komolyabbra fordultak a dolgok. Ugyanis néhány jelentkező kérdéseket tehetett fel Jacek Saryusz-Wolskinak, aki készséggel válaszolt. De gyorsan el is repült a délelőtt, és a szervezők beiktattak egy ebédszünetet, ami után jóllakottan kezdhettük az Eurojátékot. Mindenkinek keresnie kellett három, más-más országból származó diákot, akikkel csapatot alkotva egy 24, különböző nyelveken feltett kérdéssorozat feladatát kellett megoldanunk. Az azonos nyelvet beszélők így szétszakadtak, és ez jól ösztönzött minket arra, hogy idegen nyelven értessük meg magunkat. Ami szerintünk egész jól sikerült. És bár nem tudtuk az összes kérdést mind megválaszolni, a sikerélmény, hogy megértettük magunkat, dobott az önbizalmunkon. Jó móka volt.

De a móka után ismét belebújtunk a képviselők bőrébe, és 6 munkacsoportra osztva összegyűltünk különböző bizottsági termekben, hogy megvitassuk a kérdéseket, amelyekre már korábban felkészültünk. Első lépésként szóvivőt és írnokot választottunk magunk közül, akik később a nyílt ülésen bemutatják majd a munkacsoportunk beszámolóját. Volt pár igen lelkes, politikai pályára készülő diák, akik között demokratikus módon szavazással dönt el a harc, kié lesz a két tisztség. A munkacsoporton belül is kisebb, kb. tíz fős csoportokra

oszlottunk, így beszéltük meg, milyen megoldásokat hozhatnánk az Európai Uniót érintő problémákra. Végül az egész munkacsoport megvitatta a kisebb csoportok véleményét, javaslatait, és szavazással döntöttünk, milyen álláspontot, törvényjavaslatot tárunk a nyílt ülés során az egész hallgatóság elé. Nagyon izgalmas volt megismerkedni a sok idegen, különböző mentalitású és más-más helyzetű diákkal, és közös nevezőre jutni velük. A javaslatok összegzésekor, a nyílt ülésen, miután végighallgattuk az adott munkacsoport beszámolóját, aki akart, kérdéseket tehetett föl a munkacsoport szóvivőjének. A szóvivő válaszolt a feltett kérdésekre, és ezután mindenki szavazhatott, hogy támogatja, ellenzi-e a javaslatot, vagy netán tartózkodik. Nem volt egyszerű, parázs viták robbantak ki néhány elszánt reformer között, de pont ez volt az értelme ennek az egész napnak. Hogy észrevegyük, megtanuljuk, hogyan lehet saját véleményünket érvényre juttatni, a problémákat, nézeteltéréseket a másik ember tiszteletben tartásával megoldani. Persze sok javaslatunk, véleményünk csak a tipikus, fiatal, csodákban még bízó képzeletünk kicsapongása. De talán tényleg elindítunk valamit, talán tényleg léteznek még csodák. Vagy az álmok átalakíthatók valós, kivitelezhető tervekké, és egyszer, valamikor, talán a mi későbbi erőfeszítéseink hatására is, eljön a Világbéke.

A jó értelemben fárasztó nap méltó lezárásaként meghallgattuk az európai himnuszt, Beethoven IX. szimfóniájának Örömmódját.

Még aznap este továbbbogtunk Houssenbe, a következő szállásunkra. Másnap reggel Colmar következett elsőként, a legelzárásibb város, „Petite Venise”. Elnevezéséhez híven a városon egy gyönyörű csatorna folyik keresztül. Természetesen mi is beszálltunk a csónakokba, melyek elsőre nem tűntek túl stabilnak, strapabírónak. De minden félelmünk alaptalannak bizonyult. A vízen vezető utunk során elhaladtunk a helyi iskola mellett, és elégedetten integettünk vissza a francia diákoknak, miközben kissé kárörvendve emlegettük szegény otthon maradt, iskolában sínylődő diáktársainkat. A csatornán haladva az egyetlen veszély, ami fenyegetett minket, az alacsony híd volt, ahol jócskán össze kellett húznunk magunkat, ha nem akartuk utazásunkat (illetve a fejünket) egy lila púppal megkoronázni.

Utolsó franciaországi állomásunk Eguisheim volt, egy csodálatos, Grimm-mesebeli városka. Macskaköves utcáskáin, a szivárvány színeiben pompázó házai között sétálgatva az ember a középkorban érezheti magát, egy teljesen másik világban. Aki eddig még nem gondoskodott szeretteinek ajándékokról, az most nyugodtan kifoszthatta a kis boltok képeslapokat, elzászi söröket, és francia sajtokat kínáló polcait.

Az aznap esti szállásunkra, Walpertskirchenbe vezető úton a fiúk (és néhány lány) bánatára a délutáni buszos filmmaraton a Mamma Mia! című klasszikus mozidarabbal nyitottuk meg. Ezután a fiúk revansot véve a Tégla című filmet ajánlották, és sok lány sokkot kapott Leonardo DiCaprio csúfos végét látva. De aztán az Európai Parlamentben tanultak alapján közös megegyezésre jutva utolsó filmnek Adam Sandler Kellékfeleség című darabját választottuk.

Utolsó éjszakánkat összegyűlve, beszélgetve, vidáman, de azért széchenyis diákhöz méltón viselkedve töltöttük.

Másnap Salzburgba kirándultunk. Pontosabban, mivel sajnos viszonylag kevés időnk volt már csak hátra, Mozart szülőházába. Igazán örültünk, hogy eljutottunk ide, mert nagyon érdekes volt a kiállítás. Ami engem igazán megfogott, hogy alig karnyújtásnyira ott volt Mozart levele, amit egyik gyermeke születése után firkantott sietve barátjának. És ott voltak Mozart hajtincsei! Legfőképp pedig a kották, a híres darabok első hangjegyei, amelyek kétszáz évvel

a zseni halála után is éppoly hatással vannak az emberekre, mint egykor. Egyszóval fantasztikus volt! (Bár kissé illúzióromboló a zeneszerző szülőházának földszintjén lévő Spar üzlet. De ha már ott voltunk, betértünk, és vettünk egy kis útravalót magunknak, sört az apukáknak, és persze hatalmas mennyiségű Mozartkugelt – mert szégyen lenne Mozartkugel nélkül Salzburgból hazaállítani!)

Aztán már csak 400 km állt köztünk és Sopron között. Voltak, akik alig várták, hogy újra láthassák családtagjaikat, barátaikat, Sopront, de érezhetően keserédes volt ez a várakozás. Persze én is örültem, hogy hazaértem, de hazudnék, ha azt mondanám, nem fájt a szívem. Mert bár rengeteg csodás helyen jártunk, sok mindent láttunk és hallottunk, én azért még maradtam volna egy kicsit. Mondjuk pár évet. :)

Banicz Fanni 12.N

